

הבלתי טבעי געעה טבעי. וכן ישראלי בעצם אם היו עומדים בגלות לעולם שאין זה מקומם הרاوي להם, כי מקומם הרاوي להם לפי סדר המציאות להיות בא"י ברשות עצם ולא בשרות אחריו, כמו כל דבר ודבר מן הנמצאים הטבעיים יש להם לכל אחד מקום בפני עצמו, כמו שנגנוו חוץ (אבות פ"ז) אין לך דבר שאין לו מקום וכל דבר הוא ברשות עצמו, ואם היו נשארים בגלותם לעולם היה הדבר הזה שהוא העמידה חזק למקומם שהוא בלתי טבעי געעה טבעי. אין עומד בתמימות רך הדברים הטבעי, כי הטבע שנותן השם לכל דבר ודבר מקיים אותו עד שהוא מקוי עומד תמיד, ואם הדבר הבלתי הטבעי קיים תמיד גם כן אף כי איןו סדר וכתבע המציאות; היה הטבע והוא דבר מודר ובטל לגמוני לא צורך, ודבר זה לא יתכן, כמו כן הפיזור אינו דבר טבעי, וכמו שהוויה כל דבר ודבר אל מוקומו כך הווים התחלקים המפוזרים והנפרדים להיותם כלל אחד. ודבר זה מבואר לכל אדם אשר הוא בן דעת, כי כל החלקים עניין אחד להם. ואם כן מה היה חלוק ביןיהם ולא יתאחדו מאחר שהם דבר אחד, ולכך כל פיזור עומד להתכנס יחד. ולפיכך פיזור ישראל בין האומות הוא דבר יוצא מן הטבע, שמאחר שם אומה את ראיו שייהיו עומדים יחד להיות אחד, כמו שתמצא בכל הדברים הטבעיים אינם מחולקים לשנים רק הם מתבצעים ביחס, וכן כל הנחלים והולכים אליהם להיות מתבצעים ואין דבר אחד מוחלט, ומאשר דואמה היישראלית אומה אחת בלתי מוחלטת ומופרחת יותר מכל האומות. ראיו שייהיו מוקבץין יחד, ומה נראת כי הפיזור להם בפרט אינו טבעי כלל. ואى אפשר לומר שדבר זה הוא בשבי חטא ועון, סוף סוף דבר וזה הוא בלתי טבעי פיזור לישראל, והוא הבלתי טבעי געעה טבעי אם היה זה לעולם.

וועוד כי לפי סדר המציאות אין ראוי שתהייה אומה משעבדת לאחרת להכביר על עלייה, כי השם ברא כל אומה ואומה לעצמה. רק מה שרואו שייהיו ישראל עליון על גינוי הארץ כאשר עושים רצון המקום. דבר זה עניין אחר כי כדי ראוי לפי סדר המציאות לשכל אומה ואומה מצד שנבראו' המציאות ראוי שכל אומה ואומה מצד שבראו' לעצמה שלא תהא רשות אחרים עליה, ואם היה בשאר דבר זה תמיד הוא הגלות ויד האומות מושלים על ישראל, היה דבר זה שאינו לפי סדר המציאות והוא שמי. סדר העולם עמד תמיד, ודבר זה אי אפשר לומר שלא תלו על תגונולו:

(רגדיאן פיקט)

כאשר הדבר הטובណ גודע מהפכו ידיעה אמיתית, וכן כל הדברים נקנה הידיעה בהם מן ההפרק, כי מן מראה השחוות יכול לדעת מראה הלבן שהוא דפכו, וכן כל ההפכו מן האחד נקנה הידיעה בהפרק שלו, ומוסכם הוא כי ידיעת ההפכים הוא אחד, ובשביל זה אמרו בעברית פסחים (פסחים קט"ז ע"א) בהגדה מתחילה בגנות ומסיים בשבח, ולמה מתחילה בגנות, רק שמנני שאין לשבח הכרה אמיתית רק מן ההפרק. וכן אין לפרש עניין הגאולה האחרונה, אם לא שבעאר עניין הגלות והחרבן, שבזה יודע הטוב והתשועה שאנו מוקין.

וכאשר אנו באים לבאר עניין הגלות ידיעה אמיתית, צריך לבחיר קודם הסבה בגלות והדברים השיבים על הגלות. ועוד שיש לבאר עניין הגלות חתולה כי הגלות עצמה הוא ראייה והוכחה ברורה על הגאולה, וזה כי אין ספק כי הגלות הוא שני ויציאת מן הסדר, שהשדי סדר כל אומה במקומה הרاوي לה, וסדר את ישראל במקומות הראייה להם שהוא ארץ ישראל, והגלות מן מוקומם הוא שני ויציאה לנמרג, וכל הדברים באשר הם יוצאים ממקומות הטבעי והם חזק למקומות. אין להם עמידה במקומות הבלתי, וכי הגלותם למקומות הטבעי טبعו להם רק הם הווים הבלתי טבעי, ואם היה הבלתי טבעי נעשה טבעי, ודבר זה אי אפשר שייהיו הבלתי טבעי נעשה טבעי. משל זה אמתה מכיריה את חלק האש שייהי עמד בארץ, שמקומו הטבעי שלו הוא למלטה, ואתה מכיריה אותו חזק למקומות הטבעי למיטה, ובן הארץ מקומה הטבעי למיטה, ואם אמתה מכיריה את חלק ממנה לעמד למלטה, אם כי נשאר עומד שלא במקומות הטבעי כבר היה

אי אפשר לאדם מיישראל שייהי מסור ונאמן למחשבותיו הgingenotigen רעיוןותו ודמיונו בחוץ-ארץ, בתוכנות הנאמנות הזאת בארץ-ישראל. הופעות הקדש, באיוו מדרגה שנייה, נקיות הן בארץ-ישראל לפי הערך, ובחוץ-ארץ מעורבות הן בסיגים וקליפות רבים. אמם לפה גודל התשוקה והקשר של האדם לארכץ-ישראל, הרי רעיוןותו מודכנים מיסודו אויריא דאי החופף על כל מי שמאפה לראותה. «שמעו את ירושלים וגלו בה כל אהוביה».

(נוף הארץ)